

1. Mért ne zengném én az Is-tent Há-la - a - dó é - nek - ben,
Mi - kor lá - tom, dolgá - ban szent, És jó - te - vőm mindenben?

Végte - len az Úr szerel - me, É - rez - he - ti min - den - ki,

A - ki mű - vét é - pí - ti, S tiszta szívből bí - zik benne.

Elvész, a - mit ember tett, Is - ten ö - rök sze - re - tet.

2*

2. Miként a sas kitárt szárnya / Oltalmazza fiait, / Isten erős karja védi / Benne bizó hiveit. / Születésem előtt régen / Ő már ismert engemet, / Szeretettel körülvett, / Most is ő a reménységem. / Elvész . . .

3. Szent Fiát ő nem sajnálta, / Odaadta érettem, / Hogy megmentsen vére által, / Hogy meghaljon helyettem. / Végtelenség örök árja, / Mélységed hogy érzem el / Erőtelen hitemmel, / Élet örök kútforrása! / Elvész . . .

4. Szentlelkét ő vezetőnek / Adja örök szavában, / Hogy itt bátran, híven küzdjek, / Mulandóság honában; / Add, hogy Lelked lángra gyújtsa / Bennem a hit világát, / És a halál fullánkját, / Nagy hatalmát ő megrontsa. / Elvész . . .

5. Lelki, testi jólétemről / Gondoskodik Istenem, / Megóv vésztől, bajtól, könnytől, / Nem hagy ő el sohasem. / Bár én látom, tudom, érzem, / Az erőm nem segítség, / Nem hagy el a reménység: / Isten mindig segít nékem. / Elvész . . .

6. Mikor alszom, őriz engem / Gondviselő szeretet; / Minden reggel vidám szívvel, / Jókedvűen ébredek. / Hogyha Isten nagy kegyelme / Nem őrizne szüntelen, / Sivár lenne életem, / Bűnnek árja eltemetne. / Elvész . . .

7. Nagy jóságát, nagy irgalmát / Soha el nem felejttem; / Nem terheli ember vállát / Krisztusban a kereszt sem. / Ha elmúlt a zord, havas tél, / Eljön a szép kikelet: / Aki eddig szenvedett, / Bűfagyától többé nem fél. / Elvész . . .

8. Az Úr Isten nagy szerelme / El nem múló, végtelen, / Keresztfára feltekintve / Szívem hozzá emelem; / Kérlek, végy be kegyelmedbe, / Hogy e csodás szeretet / Benned bizó életemet / Éj-jel, nappal védelmezze. / Menny, föld zengjen éneket, / Isten örök szeretet!